

Vy från Johan Bergström Hyldahls utställning "Dear Jesus, do something". FOTO: JEAN-BAPTISTE BERANGER

Svajig framtidsresa i backspegeln

KOMPLEXT Utställningen "Dear Jesus, do something" är en enda stor påminnelse om livets förgänglighet. Men genom att placera sin filmestetik i ett framtidsoptimistiskt 1960-tal skapar Johan Bergström Hyldahl ett glapp till vår tid som delvis förtar innehållet.

KONST

Video, foto, objekt

Johan Bergström Hyldahl:
Dear Jesus, do something
Galleri Cecilia Hillström,
Hälsingegatan 43
T o m 15 februari

Undergången är nära i Johan Bergström Hyldahls utställning "Dear Jesus, do something", där en 25 minuter lång svartvit film utgör huvudnumret. Filmen saxar mellan flera olika berättelser och tematiken spänner från fåfång, mänsklig strävan efter kunskap till tafatt handlingslöshet inför det oundvikliga slutet. "There is plenty of misery for everyone", som det står på en skylt mellan två scener.

Tilltalet är dock uppsluppet och lätt absurdistiskt. I filmen ser vi en grupp amerikanska soldater dansa i månskenet till en sång som i nästa scen visar sig komma från

en fyrhövdad, svart manskör. Kören jammar på i en tom kupé i ett tåg som senare kommer att störta ned i avgrunden från en ofärdig bro. I dessa scener är sambanden närmast drömlika och kretsar kring det ofrånkomliga slutet. Mot detta ställer konstnären två mer sammanhängande berättelser där människans tillkortakommanden står i centrum. I den ena möter vi uppfinnaren som skapat en maskin för att skåda någon sekund in i framtiden, i den andra möter vi rymdfararen som ser fram mot att landa på månen.

Vad gott båtar människans strävan efter kunskap? I filmen tillfrågas rymdfararen vad han skall göra när han kommer till månen. Samla stenar, blir svaret. Sortera och kategorisera dem. I Johan Bergström Hyldahls värld blir människans jakt på kunskap en flykt undan de verkliga proble-

men. Filmen och hela utställningen formar ett enda stort vanitasmotiv, en påminnelse om att vår existens är ändlig.

Det finns en konflikt i filmen som inte är alldeles okomplicerad. Den vill säga något till hälften komiskt, hälften allvarligt, om vår oförmåga att ta i de stora frågorna. Men den gör detta genom en estetik som andas amerikanskt 1960-tal. Kanske är detta val inte så konstigt; framtiden blir väl aldrig riktigt lika spännande som den var då progressionen tycktes oändlig och rymden framstod som en möjlighet. Dessutom är våra bilder av framtiden för evigt präglade av filmer från sextioalet, inte minst Stanley Kubriks 2001.

Men sextioalet är inte framtiden och att placera handlingen till denna tid skapar oundvikligen ett glapp mellan vår tid och filmens. Estetiken inför ett metanarrativ där det snarare handlar om *hur*

något berättas än om *vad*. Det är elegant gjort, men det sker på bekostnad av innehållet. Är världens undergång ett problem för sextioalet? Vad är det egentligen Johan Bergström Hyldahl vill att Jesus skall ingripa i? Och när skall detta ske?

Samtidigt vore det orättvist att placera "Dear Jesus, do something" i den sorts nostalgi som vi möter i exempelvis "Mad Men". Det är den allt för komplex för. Men filmen är som bäst när sextioalet tonas ned till att bli en puselbit bland många.

Min favoritscen är en långsam åkning där kameran liksom backar ut och rutan fylls med allt fler och fler figurer från olika sammanhang – filmklipp med Chaplin, dinosaurier, dansande indianer, pansarvagnar etcetera – tills mängden blir oöverblickbar. Liksom de bäge hologrammen på galleriets väggar fyller dessa kolage oss med minnen från allehanda tider och stilar.

I detta tillbakablickande blir det även helt rimligt att framtiden endast kan förstås i retrospektiv.

HÅKAN NILSSON
kultur@svd.se

”
I Johan Bergström Hyldahls värld blir människans jakt på kunskap en flykt undan de verkliga problemen.